

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

VI. De serpente deceptore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

38 CONTEMPLATIONES
me: in quo sunt omnes thesauri sapi-
entiae & scientiae absconditi.

Reclode instanti, & intromitte me,
Deus meus! ut intrem in gaudium tu-
um: quod in me intrare non potest;
eum longè me sit majus.

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

VI.

De serpente deceptore.

Teter est Diabolus, foedus & ter-
ribilis: suam igitur faciem, quan-
tum potest, occultat, & vultum induit
alienum. Fallit tamen; quicquid me-
ditetur, quicquid suscipiat, quicquid
agat. Fallit suadendo bonum, propter
majus malum, inde oriturum: su-
adendo malum; sub specie boni: dis-
suadendo bonum; tanquam malum: dis-
suadendo malum; ut pejus inducat.

Invadit deceptor serpentem; ut
fraudem non deprehendamus laten-
tem:

tem: ut faciliùs & commodiùs, quod nefariè & insidiosissime proposuerat, exsequeretur.

Serpens animal erat pulcrum & callidum: ad flectendum itaque, ad commovendum, ad persuadendum ac seducendum, non ineptum. O seductorem! ô versipellem! ô insidiatorem! ô deceptorem!

Transformas te, spiritus mendacissime! in angelum lucis; ne tenebricolæ tuæ technæ & sutelæ animadvertantur. Disimulas malitiæ tuæ noctem: ut bonitatem de pessimo & nequissimo nobis polliceamur. Instrumenta tua fingis & pingis, ornas & formas: ut aliquod benevolentiaë spatium apud nos inveniant. Si in leonem irritatum te transformares; si in ursum sævientem te commutare auderes: quis non cohorresceret, caveret & fugeret? Speciosè igitur & blandissime incedis: ut ab incautis, sæpè etiam cautissimis, non observatus admittaris?

Quid sunt pravi, & in conscientia
caute-

40 CONTEMPLATIONES

cauteriati doctores, tot ceremoniis, tot cultibus, tot commentariis præfulgentes; nisi serpentes? nisi genimina viperarum, nos callidè admordentia? pellem induunt ovinam; quæ ungues tegant lupinos. Callida hominum adhibes, antiqve serpens! ingenia: quæ operibus tuis omnium sunt commodissima. Hæreses vix simplices, humiles, abjecti adinveniunt. Qui multum in scientia profecit: multum plerumque sibi tribuit; à via plana, quàm credula Christianorum ingreditur plebecula, declinat, seorsim sapit, & abit, in errorum foveam præcipitandus.

Da mihi, Deus meus! modicum sapere; multum in vitæ pia, ac fide salvifica, proficere.

Non quæres aliquando ex me, quid viderim; sed quid crediderim, non, quid legerim; sed quid egerim?

Da mihi corde demisso amplecti, quod in verbo mihi tuo offers & annuncias; non attendendo, quid vel superciliosa ratio, vel obtusum malè doctorum

torum acumen, ac stulta ratiocinetur
subtilitas.

Tu os veritatis es; da credam, quod
dicas: Diabolus os vanitatis est; da
suspectum & invisum mihi sit, quod
mentitur. Da, fortiter resistam, & in-
stem dimicando: serpens est, si semel
vel leviter intromittatur; arctè se in-
gerit, & expelli ægrè potest: superatus
autem quodammodo, se recolligit, &
vires novas tentat acquirere. Planè,
ut serpentis cauda amputata lamben-
do renascitur; & capite, aliquò intru-
so & immisso, reliquæ corporis partes
confestim subsequuntur.

Tu, ô victor serpentis! qui non
corpus aut caudam diceris conterere,
sed caput; assiste mihi; ne succum-
bam: si tangar, si pugnem. Da & mi-
hi, Deus meus! potestatem concu-
candi serpentes & scorpiones, & o-
mnem virtutem inimici: ne mihi quic-
quam noceat. Da, sancta Trinitas!
Deus unus! semper tui recorder, sem-
per te mecum habeam: & evanescat
omnis Satanæ impetus.

Metuit

Metuit serpens trifolium; & nunquam super isto recumbit: metuit Satanas nomen & memoriam tui; horret invocationem tui: nec Trinitatis adoratores, & Deitatis vicinos, adgreditur. Adsis mihi, Domine! ne desere me, Redemptor. Fugit serpens cervam; pellitur adipe, & cornu cervini suffitu: tu cerva es matutina, tu ille es suffitus, tu ille odor: quo enervatur & fugatur serpens infernalis.

Procul à me remove ingluviem & intemperantiam. Tolerare non potest serpens salivam hominis jejuni; quâ conspersus interimitur; jejunos tibi, fac, preces fundam, & mea cieam suspiria, evocem gemitus: & incolumis servabor.

Sapè, Deus meus! cogito, quæ postmodò improbo. Confiteor tamen ea tibi: quia, me etiam non continente, pervides, &, nisi fateor, punis.

*Sapè mecum ego ita: ah!
utinam ita conditus fui sem:*

ut

ut labi & decipi non potuissem! Malè bonum cogito.

Cogito quidem ea ideò; ut mihi nunquam succensus es, nec ego te ad iram concitassem; quòd bonum fuisset: sed malè tamen cogito. Cur enim me non ita fecisti? *quia noluisti:*

Cur noluisti? quia noluisti.

Non debeo plus sapere, quàm oportet: puto autem, non parvi boni esse rationalem creaturam; quæ, maiorum comparatione, cavet malum.

Non violentè impediisti, DEUS! lapsum hominis: quia noveras ex eo boni quippiam elicere: nec tamen inde efficitur; quod ipsum lapsum volueris. Quin potiùs voluisti bonum istud, quod ex lapsu elicere noveras: lapsum verò ipsum extremè odisti, & detestatus es.

Quid sentiam, Deus meus? Ignosce hinc inde dispicienti.

Non videris mihi ministros tuos habere pro fidelibus & frugi servis; si,

com-

compedibus, aut vinculis conclusi, id agant, quod jubes: sed si sponte & liberè, quod sui muneris est, strenuè faciant. Acceptum tibi minimè, quod coactum, & violentia quadam extortum, sed quod ex vera virtute proficitur: virtus autem ex proæresi oritur: non ex necessitate. Proæresis autem & electio requirunt arbitrii libertatem.

Quid verò disputo, Deus meus? sufficiat mihi: te non produxisse naturam impeccabilem: quia non placuit.

Ignosce, ignosce, Deus meus! & veniam ne denega curiositati meæ.

In consideratione creaturarum non est vana & peritura curiositas exercenda: sed gradus ad immortalia & semper manentia faciendus.

Quæ occulta esse voluisti; non sunt scrutanda: quæ autem manifesta fecisti; non sunt negligenda: ne & in illis

*illis illicitè curiosi, & in his
damnabiliter inveniamur
ingrati.*

Veritatem quæram in veritate; non
in vanitate: quæsitam inveniam ad ve-
ritatem; non ad vanitatem: nec, in
verbis vitæ, lucra mortis negotiabor.

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

VII.

*De Dei providentia &
conservatione.*

Sicut nullum est, ô animula mea! ô
sensus meus! ô cogitatio mea!
momentum; quo non utar vel fruam
tua, Deus! bonitate & misericordia:
sic nullum debet esse momentum;
quo te præsentem non habeam, in
memoria.

Omne tempus, in quo de te, Deus!
non